

Halotti free versek

Homage a Szabados György zeneművész

Ezért itt, akit láttok kései korokban,
És hallottátok e történetet,
Bocsássátok meg hosszú láncainkat,
Bestiális zsarnok szennyését féltük,
Míg reméltünk, - hóhér rabságban éltünk, -
Nem sírtunk és nem is sírunk,
S nem is hadakozunk a Múlttal,
Úgyszólván a Napot szeretjük csak,
Hogy lehessünk, akik vagyunk, bár dúltan, –
Bármilyen sötét volt, kisütött a Nap.
És ezt kívánjuk tinéktek is Magyar testvéreink,
Ezt kívánjuk ízre Édesseink.

A legkisebb kép is akkora, mint az Isten,
Hiszen őt takarja el az ember,
Hites, balga igyekezetekkel?
De ha meg tudjuk mutatni, mit takar el?
Akkor ezen keresztül láthatóvá válik,
A szent, az örökegy, Magyarság szellem.
Mi mindnyájan kis képek vagyunk,
És vagy átdereng rajtunk a Teremtő,
Vagy elfedjük és nem dereng át semmi, –
Így működik a világ, nincs mit tenni.
Az emberben ott van az ősalanyiség,
Miért fél az ember, hogy így nőjön fel?

Íme a titok, szeretet, ölelés,
És a szabadulás, – isten mértéke,
Hogy az ember Jó, és mind azáltal jó?
Hogy lelke mélyén ott él a Teremtés emléke,

Az ősalanyiség múlhatatlan érintettsége,
Tündöklő csodák, teremtő szépsége.

Lázárok tiltják régi istenünket!
Meghasonlást ültetne közénk Káin:
Kínok, vérengzések szemfényvesztő ura,
Nemzetáruló Júdás ivadékok prókátora,
Sújtson le rád, az ártatlan irgalom szava!

Gyermek, ne álmodj rólunk igazat,
Vagyunk temetetlen, névtelen holtak,
Áldozata hamis új és régi koroknak, -
Tiszták vagyunk, fényesek akár a Nap,
Akiket sírgödrökben arccal a sárba,
A fekete föld felé fordítottak, -
Össze drótozott tagokkal,
Hogy még hótában se legyen szabad, -
Íme, a szarkári, szabadkőműves csapat!
Cselekedete fonálán függ: Hóhér és áldozat.

Ordítson értünk, akikért féltünk!
Aki érti beszédünk, mondja el,
Hogy nem hiába éltünk?
Gyermek! Álmodj a fényről,
Abban fürdettük arcodat!
Gyermek, ne álmodj az éji sötétről!

Ne kutasd, ne add fel pislá reményünk!
Mikor a jövőtől félünk?
Ordasok irtják a fényt erdeinkben, -
Hitgyülekezetek Jézus képében,
Hazudják az Istent, -
Démonai a pusztulásnak, a Gonosznak,
Jézus leplével takaróznak.

Farizeus szellem lopja el,
Szívetekből a fényt, – Oh, te szegény!
Kirabolt és megtévesztett ember, –
Ne add rabtartók kezére gyermeked,
És Megváltódtól kapott kincseidet!
Íme, így leplezi magát az álnok,
Itt áll előtted pőrén, mégsem látod?

Kufárok kamat rabságában élünk, -
Nem sírtunk és nem is sírunk,
S nem is hadakozunk a Múlttal,
Ügyszólván a Napot szeretjük csak,
És ezt kívánjuk tinéktek is Székely testvéreink,
Ezt kívánjuk innen, a porból,
Most és mindörökké eleink és Édesaink,
Hogy lehessünk, akik vagyunk, szabadok!

Atilla és Tudun* gyermekei:
Felvidéki és Erdélyi Fekete magyarok.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=J1hhzoGnQrk&t=9s>

Fohász

Ébredés előtt
Félálomban mondom el
Legszebb verseim.

Először élek -
Kérlek Uram bocsásd meg
Bottlásaimat.